

Bo brž se znočilo,
že kliče s polja:
to je oznanilo,
modrino neba

vpij vase do roba,
slutnjo oči:
to je zvestoba,
nič drugega ni,

zvestoba širjavi,
katera je vse,
oznanilu, ki pravi,
kako to brž gre,

ta krog menjevanja,
ta čudežni sij,
pijanost molčanja,
nič drugega ni.

Prevedel Božo Vodušek

D - V L A K

Gottfried Benn

Rjav ko konjak. Rjav ko list. Rdečerjav. Malajskožolt.
D - vlak Berlin — Trelleborg in baltske plaže.

Meso, ki nago hodi naokrog.
Do ust od morja zagorelo.
Zrelo sklonjeno k helenski sreči.
Hrepenenje — srp. Poletje, kje si že!
Že je predzadnji dan septembra.

Strnišče, zadnji mandelj zeva v nas.
Zorenje, kri, utrujenost.
Bližina dalij zmede nas.

Rjava moška barva se meče na žensko rjavino.

Ženska je nekaj za eno noč
in če je lepa, še za naslednjo.
Potem pa spet ta biti-s-sabo-sam!
To večno beganje! Ta onemelost!

Ženska je nekaj, kar dehti.
Neizrekljivo! Umri! rezeda.
V njej je jug, pastir in morje.
Na slehernem pobočju kakšna sreča.

Svetla ženska rjavina oblega temno moško rjavino:

Dajte, držite me, padam!
Tako sem utrujen v zatilju.
Ah, ta vročični, sladki,
poslednji vonj iz vrtov.

ZVEZDE POGLEJ, ODSEVE

Gottfried Benn

Zvezde poglej, odseve
luči, morje, nebo,
kakšne pastirske speve —
temne — od onstran neso,
ti tudi, ki glasno si klical
in si premislil že vse,
spusti po nemih stopnicah
se za poslancem temè.

Poslè so ti rime in miti —
čas, da odideš navzdol,
ne more več predte stopiti
legija novih bogov,
ne njihovi dvori ne črke
v kamnu in Evfrata sij —
Ahajka, v dežele mrke
temnega vina nalij!